

הגיהנום רע ומר יותר לאין. שיעור מתחנות וshedir נפל שם לטעון „ולא עוד“ וכמ蹭נ'ת.

בכבודת ד"ז ע"ז
 אבל אברם אבינו בשאר
 וכשרצוי המלאכים שתן
 שכבר אכלו בשר בחלו
 כל לאכול בשר בחלו
 פ"ל בותה דה מלאכים גו
 ממושלים בידי המלאכי
 יותר נראת דגנו
 חוויל הרי ג"כ טעונה ש
 השטמייק דאמרי שא"ל
 הספר מביאן לו חלב
 כי משמע פלשו זה דז
 שווה אינו אלא מדרבנן

ועיין מהרש"א ז"ל יבמות דס"ב א' חידושי אגדות ד"ה ומה פשה וכורי
 שכח בשם העקרים ז"ל מאמר ד' פט"ו שהדבר הנראה לעיניהם מצער אדם
 צער גדול יותר מהידיעה, שהאדם יותר מתחפUl מהמורגש בהותך יותר ממה
 שיתחפUl מהגודע באמיתתו וכו' עכ"ל, וזה קצת מעין מש"כ לעיל.

פרשת לך לך

ויאמר ה' אל אברם לך כי אל הארץ אשר אריך ואברך חוויל כאן
 במד"ר הביאו רשותי ז"ל כאן ולמה לא גילה לו [מיד לאיוו ארץ ילה] כדי
 לחכבה בעיניו וליתן לו שכר על כל פסעה ופסעה ע"ש, ומפטעם הראצון
 שאמרו כדי לחכבה בעיניו למדנו שהדבר מתחכבר אצל האדם כזה הוא מתחפש
 אחריו ומשתווק אליו וכן רב קדום השגתו ואילו היה בא לו אותו דבר עצמו
 בהישח הדעת ובלא התשוקה להשגתו לא היה חביבה בעיניו, וליבדנו יכאן
לענין לימוד התורה כי מי שהוא יר"ש ומשתווק פאוד להבין אמירות הדברים
 ויגע ומשתדל לחשוף אהיריהם כפי כוחו וכן רב, או כשותפה שהדברים מתחברים
 אצלו ומשיגם, הם חביבים בעיניו למאוד אבל מי שאינו مشתווק כדי להשגתו
 והדברים באו לו בקלות ללא יגעה וחיפוש, או נפל בהרבה חסיבות הדברים
 אצלו.

והנה ידוע שהדבר שעושה על האדם רושם גדול של טכהה [ויכן ח"ז]
 איפכא] אמר זה והוא זוכה ומן רב שהדבר נשאר חיקם מואד בזיכרונו אבל דבר
 שאינו مشתווק עליו והשגתו אינו ממשון, זה הדבר אינו עוזה והוא צmock
 בנפשו ובומו קדר הוא ממשון, ע"ד שאח"ל בט"ו דשבועות מילתה דלא רמייא
 עלי' דאיןש לאו אדרעתני וממליא יוצא מכאן שהזכרון ליכור את תלמודו הוא
 לפי ערך רוב תשוקתו והשתדלותו להשגת התורה ולפי רוב השמחה צבא לו
 בהשגת דבר מדרבי תורה כן יהיה זכירתו במה שלמה.

ומפטעם השני שאמרו שלכן לא הודיע הקב"ה לא"א ע"ה מ"ד לאיזו
 ארץ יLER כדי ליתן לו שכר על כל פסעה ופסעה למדנו שאילו היה יחש להיכן
 הוא הולך לא היה לו כ"כ שכר פסיעות ונראת דהינו טעם לאפי שאע"פ של
 פסעה שהולך הוא עונה והולך לקיים מצוות הקב"ה שאמר לו לך לך מ"מ
 כבר מעורב בו עד הנה מאחר שיודע שככל פסעה הוא מתקרב למקום מגחה
 והיה מחרב בזה כעין חרבונות של שלא לשמה, משא"כ כשהינו יודע להיכן
 יLER ואני יודע אם בחליכתו הוא מתקרב למקום שהשי"ת יראה לו לבסוף נמצא
 שאינו עסוק אלא בקיום מצוות השהי"ת שאמר לו לך לך אל הארץ אשר אריך
 ויש בותה שכר פסיעות עצום ורב על כל פסעה ופסעה שהוא לש"ש בלבד.
 [אך יLER כוונה אחרת במ"ש במדרש כדי ליתן לו שכר על כל פסעה וקצרתי].

We remember my
those things, th
occurred with a